

Kolay

KOLAY

Orijinal Adı: Easy
Yazarı: Tammara Webber
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Özge Burçak Aydınalp
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Kapak Fotoğrafı: depositphotos.com

1. Baskı: Nisan 2013, İstanbul

ISBN: 978 9944 82-664-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2012 Tammara Webber

Türkçe Yayım Hakkı: Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Kolay

Tammara Webber

Çeviri
Özge Burçak Aydınalp

epsilon®

En yakın arkadaşım
Sırdaşım
Hiç sahip olmadığım kız kardeşim
Bu unvanların hiçbiri benim için
değerini anlatmaya yetmez
olduğun her şey için teşekkürler
Seni seviyorum, daima

Bir

Lucas'ı o gecedan önce hiç fark etmemiştim. Sanki önceden var olmadığı halde, şimdi birdenbire her yerdeydi.

Arkamda hâlâ son sürat devam eden Cadılar Bayramı partisinden daha yeni sıvışmışım. Eski erkek arkadaşımın evinin arkasındaki otoparkta, sıkış tıkış duran arabaların arasından dolanırken oda arkadaşıma bir mesaj yazdım. Güzel ve ılık bir geceydi-tipik, Güney tarzı bir Pastırma yazıydı. Evin ardına kadar açık camlarından gelen müzik kaldırımda yankılanıyor, arada patlatılan kakhahalarla, sarhoş meydan okumalarla ve daha fazla içki talepleriyle kesintiye uğruyordu.

Bu gece şoför tayin edildiğim için, partiye bir dakika daha katlanmasam bile Erin'i kampüsün öteki ucundaki yurduмуza sağ salim ve tek parça halinde götürmek benim görevimdi. Mesajımda gitmek istediğimde arama-

sını ya da mesaj atmasını söyledim. O ve erkek arkadaşı Chaz'ın tekila sarhoşluğuyla birbirlerine yapışık dans ettikten sonra ellerini kenetleyip sendeleyerek Chaz'ın odasına çıktıkları düşünülürse beni yarına kadar aramayabilirdi. Öyle olursa verandadan kamyonetime yapacağı kısa ve utanç dolu yürüyüşü düşününce kendi kendime güldüm.

Gönder'e bastıktan sonra çantamda anahtarlarımı aramaya koyuldum. Bulutlar ayın önünü fazla kapatıyordu ve evin aydınlık camları arazinin uzak köşesini aydınlatmayacak kadar uzaktaydı. El yordamıyla bulmak zorundaydım. Parmak ucuma kalem ucu battığında küfredip topuklu ayakkabılarımdan birini yere vurdum. Kan geldiğinden neredeyse emindim. Anahtarları aldıktan sonra parmağımı emdim; hafif metalik tat sayesinde deriyi kestiğimi anladım.

“Lanet olsun,” diye mırıldanıp kamyonetin kapısını açtım.

Sonraki saniyelerde ne olduğunu kavrayamayacak kadar şaşkındım. Bir an için kamyonetin kapısını açarken bir an sonrasında koltukta yüzüstü uzanıyordum; nefesim kesilmişti ve hareket edemiyordum. Kalkmaya çabaladım ama başaramadım, çünkü üstümdeki ağırlık çok fazlaydı.

“Küçük şeytan kıyafeti sana yakışıyor, Jackie.” Ses kelimeleri ağzında geveleyerek konuşuyordu.

Aklıma ilk gelen şey *Bana öyle deme* oldu ama bu itiraz

bir elin eteğimi yukarı kaldırdığını hissettiğimde yaşadığım dehşetle hemen kayboldu. Bedenimle koltuk arasına sıkışan sağ kolum işe yaramayacak durumdaydı. Sol elimle yüzümün yan tarafındaki koltuğa uzanıp kendimi kaldırarak doğrulmaya çalıştığımında çıplak kalçamdaki el yukarı fırlayıp bileğimi kavradı ve diğer eliyle kısıtırarak sabitledi. Kolunun ön tarafını sırtıma dayamıştı. Hareket edemiyordum.

“Buck, çekil üstümden. Bırak beni.” Sesim titredi ama komutu elimden geldiği kadar otoriter bir tavırla söylemeye çalıştım. Nefesindeki biranın ve terindeki daha kuvvetli bir maddenin kokusunu alabiliyordum.

Serbest eli yeniden sol uyluğuma gitti, ağırlığını sağ tarafıma vererek üstüme çıktı. Ayaklarım kapısı hâlâ açık olan kamyonetin dışında sallanıyordu. Dizimi altına almaya çalıştığımında umutsuz çabam karşısında güldü. Elini açık bacaklarımın arasına soktuğunda ve çığlık atıp bacağıma indirdiğimde çok geç kalmıştım. Çırpınıp kıvranıyordum. Önce onu üstümden atmayı düşündüm ama onun cüssesine denk olmadığını fark edince yalvarmaya başladım.

“Buck, dur. Lütfen-sarhoşsun ve yarın buna pişman olacaksın. Tanrım-”

Dizini bacaklarımın arasına soktu ve çıplak kalçama rüzgâr vurdu. Açılan bir fermuar sesi duydum. Mantıklı bir şekilde yalvarmayı bırakıp ağlamaya başladığımında kulağımın yanında güldü. “Hayır-hayır-hayır-hayır...”

Ağırlığının altında nefesimi çığlık atabilecek kadar toplayamıyordum ve ağzım koltuğa gömülmüş, itirazlarımı boğuyordu. Umutsuzca mücadele ederken bir yıldan uzun bir süredir tanıdığım, Kennedy'yle çıktığım süre boyunca bana bir kere bile saygısızlık etmemiş bir erkeğin otoparkta bana kendi kamyonetimde saldırdığına inanmıyordum.

Külodumu dizlerime kadar çekti. O külodumu indirmeye uğraşırken yeniden kaçmaya çalıştığımda ince kumaşın yırtıldığını duydum. “Tanrım, Jackie, hep harika bir kıçın olduğunu biliyordum ama *vay be*, kızım.” Eli yeniden bacaklarımın arasına girdi ve ağırlığını kısacık bir an için üstümden kaldırdı-sadece çığlık atmama yetecek kadar nefes alabildim. Bileğimi bırakıp eliyle başımın arkasına vurdu ve yüzümü ben susana kadar, neredeyse nefes alamayacağım şekilde deri koltuğa bastırdı.

Serbestken bile sol kolum bir işe yaramıyordu. Elimi sürücü tarafına, yere dayayarak kalkmaya çalıştım ama burkulan, acıyan kaslarıma söz geçiremedim. Minderin üstünde ağılıyordum, gözyaşlarım ve salyam yanağımın altında birbirine karışıyordu.

“Lütfen yapma, lütfen yapma, ah Tanrım dur-dur-dur...” Güçsüz sesimin zayıflığından nefret ettim. Bir an için ağırlığı üstümden kalktı-ya fikrini değiştirmişti ya da başka bir pozisyon alıyordu-hangisini yaptığını öğrenmek için beklemedim. Dönüp bacaklarımı yukarı çektim ve koltuğun en ucuna kıvrılıp kapı koluna uzanırken

ayakkabılarımın çivili topuklarının yumuşak deriyi yırtışını hissettim. Bedenim topyekûn *savaş ya da firar* için hazırlığa girdi ve kanım kulaklarıma hücum etti. Ama sonra durdum çünkü Buck kamyonette değildi bile.

Önce neden orada dikildiğine anlam veremedim, kapının hemen dışında başka tarafa bakıyordu. Sonra aniden başı geriye düştü. İki kez. Çılgınca bir şeye doğru atıldı ama yumrukları boşluğa vurdu. Sendeleyip kamyonetime doğru düşene dek neyle-ya da kiminle-dövüştüğünü göremedim.

Adam, Buck'ın yüzüne iki sert darbe daha geçirirken gözlerini ondan hiç ayırmadı; yana doğru giderek daire çizdiler ve burnundan kan akan Buck boşa yumruk atmaya devam etti. En sonunda başını eğip boğa gibi öne doğru hücum etti ama yabancı çenesine bir alt yumruk savurduğunda Buck'ın çabası kendi sonunu getirdi. Başı yeniden kalktığında bir dirsek şakağına sert bir küt sesiyle vurdu. Yeniden kamyonetin yan tarafına çarptıktan sonra kendini geriye iterek bir kez daha yabancının üstüne atıldı. Sanki tüm kavganın koreografisi çıkarılmış gibi yabancı, Buck'ı omuzlarından kavrayıp hızla ileri çekti ve çenesine dizini geçirdi. Buck yerde iki büklüm oldu, inliyor ve kıvranıyordu.

Yabancı yere baktı, yumruklarını sıkımsı, dirseklerini gerekirse bir darbe daha vurabilecek şekilde hafifçe bükmişti. Gerek kalmadı. Buck neredeyse baygın sayılırdı. Uçtaki kapının yanına sinip şok yerini paniğe bırakırken

nefes nefese, bir top gibi kıvrıldım. İnildemiş olmalıyım çünkü yabancı gözlerini aniden bana çevirdi. Buck'ı çizmeli ayağıyla kenara ittikten sonra kapıya yanaşarak içeri baktı.

“Sen iyi misin?” Sesi alçak, dikkatliydi. Evet demek istedim. Başımı sallamak istedim. Yapamadım. İyi olmaktan öyle uzaktım ki. “Ambulans çağıracağım. Tıbbi müdahaleye ihtiyacın var mı, yoksa sadece polis mi?”

Kampüs polisinin olay yerine geldiğini hayal ettim, partiye gelenlerin sirenleri duyunca dışarı çıkışlarını. Erin'le Chaz içerideki tek arkadaşlarımdı, geri kalanların yarısından fazlası reşit değildi ve içki içiyordu. Partinin polisin odağı haline gelmesi benim suçum olurdu. Dışlanan ben olurdum.

Başımı iki yana salladım. “Arama.” Sesim derinden geliyormuş gibiydi.

“Ambulans mı çağırılmayayım?”

Boğazımı temizleyip başımı salladım. “Kimseyi arama. Polisi de arama.”

Ağzı açık kaldı ve koltuklara baktı. “Yanılıyor muyum yoksa bu herif sana daha demin *tecavüz etmeye* mi kalkıştı?” Çirkin kelimeyi duyduğumda irkildim. “-Sense bana polisi çağırılmamamı söylüyorsun, öyle mi?”

Ağzını kapayıp başını bir kere sallayarak yeniden bana baktı. “Yoksa müdahale etmemem gereken bir şeye mi karıştım?”

Derin bir nefes aldım, gözlerim doldu. “H-hayır. Sadece eve gitmek istiyorum.”

Buck inleyip sırt üstü döndü. “Hasiiiiiktir,” dedi; gözlerini açmadı, zaten biri şiştiği için kapanmış olmalıydı.

Kurtarıcıma ona baktı, çenesi kasıldı. Boynunu bir sağa bir sola çevirip geriye attıktan sonra omuz silkti. “Peki. Seni götüreyim.”

Başımı iki yana salladım. Bir saldırıdan kurtulup da yabancı birinin arabasına binmek gibi aptalca bir şey yapmaya niyetim yoktu. “Kendim gidebilirim,” dedim boğuk bir sesle. Gözlerim bir an için çantama gitti, panele sıkışmıştı ve içindekiler de şoför koltuğunun altındaki zemine dökülmüştü. Yere bakıp eğilerek şahsi eşyalarım-dan oluşan dağınıklığın içinden anahtarlarımı aldı.

“Sanırım daha önce aradığın bunlardı.” Anahtarları parmaklarından sallandırırken hâlâ ona yaklaşmadığımı fark ettim.

Dudağımı yaladığımda o gece ikinci kez kan tadı aldım. Aceleyle tepe ışığından yayılan hafif aydınlığa doğru atılırken eteğimi aşağıda tutmaya dikkat ettim. Az daha başıma gelecek olayı tamamen kavradığımda birden başım döndü ve anahtarlarıma uzandığımda elim titredi.

Yabancı, kaşlarını çatıp anahtarları yumruk yaptığığında elinde tuttu ve kolunu çekti.

“Araba kullanmana izin veremem.” İfadesine bakılırsa, yüzüm felaket durumunda olmalıydı.

Gözlerimi kırıştırdım, hâlâ el koyduğu anahtarları almak için elimi uzatmış bekliyordum. “Ne? Neden?”

Parmaklarıyla üç sebep saydı. “Titriyorsun, büyük ola-

sılıkla saldırıdan kaynaklanıyor. Gerçekten zarar görmediğinden emin değilim. Büyük ihtimalle de içki içiyordun.”

“İçmiyordum,” diye patladım. “Şoförlük yapmam için beni seçtiler.”

Kaşını kaldırıp etrafına baktı. “Tam olarak kim seçti? Bu arada, yanında biri olsaydı bu gece güvende olabilirdin. Onun yerine, karanlık bir otoparkta, *tek başına*, etrafındakilere hiç dikkat etmeden yürüyordun. Çok sorumluluk sahibisin.”

Birden öfkeden kendimi kaybettim. İki hafta önce kalbimi kırıp bu gece yanımda olmadığı ve bana güvende olacağım kamyonetime kadar eşlik etmediği için Kennedy’ye, beni bu aptal partiye gelmeye ikna ettiği için Erin’e ve kabul ettiğim için kendime kızgındım. Birkaç metre ötede asfaltta salyaları akan, şuursuz gerzeğe çok kızgındım. Bir de anahtarlarımı rehin alıp beni beyinsiz ve dikkatsiz olmakla suçlayan bu yabancıya köpürmek üzereydim.

“Yani bana saldırması benim suçum mu?” Boğazım acıyordu ama acıya rağmen konuştum. “Aranızdan biri bana *tecavüz etmeye* kalkışmadan bir evden kamyonetime kadar bile yürüyemiyor olmam benim suçum mu?” Dayanabileceğimi görmesi için aynı kelimeyi ona geri savurdum.

“*Aranızdan biri* mi? Beni o pislik herifle aynı kefeye mi koyacaksın?” Buck’ı işaret etti ama gözleri benimki-

lerden hiç ayrılmadı. “Ben onun gibi *değilim*.” İşte o sırada alt dudağının sol tarafındaki gümüş halkayı fark ettim.

Harika. Bir otoparkta, tek başıma, hâlâ elinde anahtarlarımı tutmakta olan, gücenmiş, yüzü delikli bir yabancıyla duruyordum. Bu gece daha fazlasına katlanamayacaktım. Kendime hâkim olmaya çalıştım ama boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. “Anahtarlarımı alabilir miyim, lütfen?” Elimi uzattım, titremenin dinmesini umdum.

Yutkunarak bana baktı, o açık renkli gözlerine bakarak karşılık verdim. Loş ışıktaki renklerini anlayamıyordum ama siyah saçıyla çekici bir karşıtlık oluşturuyorlardı. Sesi daha yumuşak, daha az düşmanca çıktı. “Kampüste mi oturuyorsun? Seni götürmeme izin ver. Buraya yürüyerek döner, öyle giderim.”

Savaşmaya daha fazla gücüm kalmamıştı, başımı sallayıp uzanarak çantamı önünden aldım. Yere saçılan dudak parlaticısını, cüzdanı, tamponları, saç tokalarını, kurşun ve tükenmez kalemleri toplayıp çantama yerleştirmeme yardım etti. Son aldığı, bir prezervatif paketi idi. Boğazını temizleyip bana uzattı. “Benim değil,” dedim geri çekilerek.

Kaşlarını çattı. “Emin misin?”

Çenemi kenetledim, yeniden öfkelenmemeye çalıştım. “Eminim.”

Yeniden Buck’a baktı. “Piç kurusu. Büyük ihtimalle...” Önce gözlerime, sonra da kaşlarını çatıp yeniden Buck’a baktı. “Şey... kanıtları örtbas edecekti.”

Buna kafa yoramadım bile. Yabancı paketi kotunun ön cebine soktu. “Atacağım-geri vermeyeceğim kesin.” Hâlâ çatik kaşlarıyla bana bakarak kamyonete bindi ve motoru çalıştırdı. “Polisi aramamı istemediğinden emin misin?” Evin arka kapısından kahkaha sesleri yükseldi. Başımı iki yana salladım. Tam olarak orta pencerenin önünde duran Kennedy kollarını şeffaf, kısa beyaz bir elbise giymiş, sırtında kanat ve başında hale olan bir kıza dolamış, dans ediyordu. Mükemmel. Tek kelimeyle mükemmel.

Buck’la savaşım sırasında bir ara, yatağında oturmuş, aptal bir kıyafet partisine gitmek istemediğim için şikâyet ederken Erin’in başıma geçirdiği şeytan boynuzlu tacı kaybetmişim. O aksesuar olmadan normal koşullarda ölsem giymeyeceğim minicik, kırmızı pullu bir elbise giymiş bir kızdan başka bir şey değildim.

“Eminim.”

Park yerinden geri çıktığımızda farlar Buck’ı aydınlattı. Bir eliyle gözlerini kapayıp yuvarlanarak oturmaya çalıştı. Patlamış dudaklarını, şekli bozulmuş burnunu ve şişmiş gözünü o mesafeden bile görebiliyordum. Direksiyonda benim olmamam iyi olmuştu çünkü büyük olasılıkla onu ezip geçirdim.

Sorduğunda yurdumun adını verip oturduğum yolcu koltuğunda, camdan dışarı baktım; kampüste dolanırken bir kelime daha edebilecek durumda değildim. Kendime deli gömleği giymiş gibi sımsıkı sarılarak her beş saniyede bir beni sarsan ürpertiği saklamaya çalıştım. Görmesini istemiyordum ama durduramıyordum da.

Yurt otoparkı neredeyse doluydu; kapıya yakın her yer kapılmıştı. Kamyoneti arka tarafa doğru park edip dışarı çıktı, ben kendi kamyonetimin yolcu koltuğundan inerken aracın etrafından dolaşıp yanıma geldi. Kontrolümü yitirip kendimi kaybetme sınırlarında bocalayarak kapıları kilitledikten sonra anahtarları ondan alıp peşinden binanın içine girdim.

Kapıya vardığımızda, “Kimlik kartın?” diye sordu.

Çantamın ön cebini açıp kartı çıkartırken ellerim titriyordu. Kartı parmaklarımdan aldığımda parmak boğumlarındaki kanı gördüm ve soluğum kesildi. “Aman Tanrım. Kanaman var.”

Eline bakıp başını salladı. “Yok. Çoğu onun kanı.”

Dudaklarını kenetleyip kartı kapıya tuttuğunda peşimden gelmeyi mi düşünüyor diye merak ettim. Kendimi daha fazla tutabileceğimi sanmıyordum.

Kapıyı açtıktan sonra kartımı geri verdi. Holdeki ışıkta gözlerini daha net seçebiliyordum-indirdiği kaşlarının altında açık gri-maviydi. “İyi olduğuna emin misin?” diye sordu ikinci kez, yüzümün buruştuğunu hissettim.

Çenemi aşağı doğru eğerek kartı çantama soktum ve anlamsızca başımı salladım. “Evet. İyiyim,” diye yalan söyledim.

İnanmayan bir şekilde iç geçirip elini saçına götürdü. “Senin için arayabileceğim biri var mı?”

Başımı iki yana salladım. Kendimi bırakabilmek için odama gitmem gerekiyordu. “Teşekkür ederim ama ha-

yır.” Yanından geçerken herhangi bir tarafına değmemek için dikkat edip merdivenlere yöneldim.

“Jackie?” diye usulca seslendi, kapıdan ayrılmamıştı. Tırabzanı kavradım ve dönüp ona baktığımda göz göze geldik. “Senin suçun değildi.”

Dudağımı sertçe ısırdım, başımı salladıktan sonra dönüp merdivenlerden yukarı koştum, ayakkabılarım beton basamaklara vuruyordu. İkinci katta hızla dönüp arkaya baktım. Gitmişti.

İsmi bilmiyordum ve onunla tanışmak bir yana onu daha önce gördüğümü bile hatırlamıyordum. O sıra dışı temizlikteki gözleri mutlaka hatırlardım. Kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu... o ise bana adımla hitap etmişti. Kimliğimdeki isimle, Jacqueline’le değil, lisenin ilk yılında Kennedy’nin bana taktığı isimle, Jackie’yle.

İki hafta önce:

“Yukarı çıkmak ister misin? Ya da kalmak? Erin bu hafta Chaz’de kalıyor...” Sesim cilveli, melodikti. “Oda arkadaşın şehir dışındaymış. Yani yapayalnız olacağım demektir...”

Kennedy’yle üçüncü yıldönümümüze bir ay kalmıştı. Utangaç davranmanın anlamı yoktu. Erin son zamanlarda bize yaşlı, evli çift demeye başlamıştı. Ben de ona. “Kıskanç” diye cevap veriyordum. Sonra o da bana hareket çekiyordu.

“Şey, evet. Bir süreliğine geleyim.” Ensesini ovup arabayı yurdun otoparkına çekerek yer aramaya başladığında yüz ifadesini çözemedim. Göğsümde kaygı karıncalanmaları hissedip huzursuzca yutkundum. “İyi misin?” Ensesini ovuşturması bilinen bir stres belirtisiydi.

Bana şöyle bir baktı. “Evet. Tabii.” BMW’sini ilk gördüğü boş yere çekip iki kamyonetin arasına park etti. Kıymetli malını asla, *asla* sıkışık yerlere park etmezdi. Kapılarda oluşan çökükler onu çılgına çeviriyordu. Bir sorun vardı. Yaklaşan ara sınavlar için endişelendiğini biliyordum, özellikle de kalkülüse hazırlık sınavı için. Kardeşlik derneği de sonraki gece bir tanışma partisi verecekti ki bunu ara sınavlardan önceki hafta sonu yapmak tamamen aptalcaydı.

Kartla kapıyı açıp onu binaya soktum ve yalnızken bana hep ürkütücü gelen arka merdiven boşluğuna geldik. Kennedy arkamdayken tek fark ettiğim kirli, sakızla kaplı duvarlarla, eski, neredeyse ekşimsi kokuydu. Son kata da koşarak çıktıktan sonra koridora ulaştık. Kapımı açarken ona bir bakış attıktan sonra Erin’le birbirimizle ve kat arkadaşlarımızla mesajlaşmak için kullandığımız beyaz tahtaya çizilmiş sevimli bir penis resmini görünce başımı salladım. Karma yurtlar üniversitelerin internet sitelerinde gösterildiği kadar da olgun insanlarla dolu değildi. Bazen bir grup on iki yaşında çocukla yaşamak gibiydi.

“Yarın hasta olduğunu söyleyebilirsin, biliyorsun.” Eli-

mi koluna koydum. “Burada benimle kal-saklanıp hafta sonunu ders çalışarak ve yemek sipariş ederek geçiririz... bir de başka stres azaltıcı aktivitelerle.” Muzipçe gülümsedim. O ise ayakkabılarına baktı.

Kalbim hızlandı ve her yerimin birden ısındığımı hissettim. Kesinlikle ters giden bir şey vardı. Ağzındaki bakla her neyse çıkarmasını istiyordum çünkü zihnim yalnızca tehlike olasılıklarını değerlendirebiliyordu. Bir sorun ya da gerçek bir çatışma yaşayalı öyle uzun zaman olmuştu ki gafil avlandığımı hissediyordum.

Odama girdiğinde yatağıma değil sandalyeme oturdu.

Ona doğru yürüdüm, dizlerimiz çarptı. Sadece moralinin bozuk olduğunu ya da yaklaşan sınavları için kaygılandığını söylemesini istedim. Kalbim güm güm atarken elimi omzuna koydum.

“Kennedy?”

“Jackie, konuşmamız lazım.”

Kulaklarımda atan nabzımın sesi yükseldi ve elim omzundan düştü. Elimi diğer elimle kenetleyip onun bir metre ötesindeki yatağa oturdum. Ağzım öyle kuruydu ki konuşmak bir yana, yutkunamadım bile.

O sessiz kalarak bir sonsuzluk gibi gelen birkaç dakika boyunca bakışlarını benden kaçırdı. En sonunda gözlerine baktı. Üzgün görünüyordu. Tanrım. Amantanrımamantanrım.

“Biraz şey yaşıyorum... sıkıntı... son zamanlarda. Başka kızlarla.”

Gözlerimi kırptım, iyi ki oturur vaziyetteydim. Ayakta olsam dizlerim boşalırdı ve yere yığılıverirdim.

“Ne demek istiyorsun?” dedim boğuk bir sesle. “‘Sıkıntı’ ve ‘başka kızlar’ derken ne demek istiyorsun?”

Derin bir iç geçirdi. “Öyle değil. Yani, bir şey *yapmadım*.” Bakışlarını kaçırıp yeniden iç geçirdi. “Ama sanırım istiyorum.”

Ne oluyor be?

“Anlamıyorum.” Zihnim bu durumdan en olumlu olasılığı yaratabilmek için canhıraş bir şekilde çalıştı ama en uzak olasılıklar bile berbattı.

Ayağa kalkıp odada iki kez volta attıktan sonra kapıyla aramda durdu. “Benim için hukuk ve politikayla ilgili bir kariyerin ne denli önem taşıdığını biliyorsun.”

Başımı salladım, hâlâ şaşkınlıktan konuşamıyordum ve ona yetişebilmek için son sürat pedal çeviriyor gibiydim.

“Kardeşimiz olan kız derneğimizi biliyor musun?”

Yine başımı salladım, kardeşlik derneği evine ilk taşındığında asıl endişelendiğim şeyi onayladım. Belli ki yeterince endişelenmemiştim. “Bir kız var—aslında birkaç kız var ki... şey.”

Sesimin mantıklı ve dengeli çıkmasına çalıştım.

“Kennedy, bu hiç mantıklı değil. Böyle bir şey yaptığını ya da yapmak istediğini söylemiyorsun-”

Gözlerime baktı, yanlış anlaşılma olmasın diye. “İstiyorum.”

Aslında karnıma bir yumruk atsa da olurdu çünkü beynim söylediği kelimeleri kavramayı reddediyordu. Fiziksel bir saldırıyı belki anlayabilirdi. “*İstiyor musun? Ne diyorsun sen ya, istiyorum ne demek?*”

Sandalyeden fırlayıp kapıya doğru yürüdüktan sonra geri geldi-dört metrelik bir mesafeydi. “*Sence ne demek istiyorum? Tanrı aşkına. Zorla söyletme.*”

Ona bakakaldım. “Neden ki? Neden söylemeye-sin-madem *yapmayı* düşünüyorsun da-söylememek için *boktan* sebebin ne? Hem bunun kariyer planlarınla ne ilgisi var-”

“Ona geliyordum. Bak, herkes politikada adayların ya da seçilen milletvekillerinin yapabileceği en kötü şeyin bir tür seks skandalına karışmak olduğunu bilir.” Gözleri benimkilere kenetlendiğinde bakışlarındaki münazara ifadesini yakaladım. “Ben de bir insanım, Jackie, vahşi tohumlarımı ekmek gibi arzulara kapılırsam ve onları bastırırsam aynı arzuyu muhtemelen daha sonra ve daha kötü şekilde tekrar yaşayacağım. Ama *o dönemde* böyle bir şey yapmak kariyerimi yok eder.” Ellerini çaresizce açtı. “Gelecekte mesleki pozisyonumu yok etmeden içimden atmalıyım.” Kendime, *Bu gerçek değil*, dedim. Üç yıllık erkek arkadaşım benden kız öğrencileri utanmadan, rahat rahat götürmek için ayrılıyor olamazdı. Gözlerimi kırıpıştırıp derin bir nefes almaya çalıştım ama yapamadım. Odada oksijen yoktu. Ona baktım, sessizdim.

Çenesi kasıldı. “Pekâlâ, sınıırım sana nazik davranmaya çalışmak kötü bir fikirdi.”

“Senin bana *nazik* davranma anlayışın bu mu? Başka kızları becerebilmek için benden ayrılmak mı? Suçluluk duygusu hissetmeden? *Ciddi misin sen?*”

“Ciddiyet bunun yanında gözyaşları içinde kalır.”

Ekonomi kitabımı alıp ona savurmadan önce aklımdan geçen son şey şuydu: *Böyle bir anda nasıl bu kadar boktan, seviyesiz bir söz kullanabilir?*